

ਸੇਫਰ ਦੀ ਦੂਜੀ ਗੱਲ

ਅੱਯੂਬ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸੇਫਰ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ (19:28, 29)। ਉਸ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਦੀ ਜਿੱਤ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਦੀ ਹੈ (20:1-11); ਬੁਰਾਈ ਮਿੱਠੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਜ਼ਹਿਰੀਲੀ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ (20:12-19); ਅਤੇ, ਅੰਤ ਵਿਚ, ਅਧਰਮ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਾਹਿਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ (20:20-29)।

“ਦੁਸ਼ਟ ਦੀ ਜਿੱਤ ਛਿਣ ਭਰ ਦੀ ਹੈ” (20:1-11)

‘ਤਦ ਸੇਫਰ ਨਾਮਾਤੀ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦੇ ਕੇ ਆਖਿਆ, ‘ਤਦੇ ਮੇਰੇ ਸੋਚ ਮੈਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਦੇ ਛੋਹਲਾਪਣ ਦੇ ਕਾਰਨ। ਮੈਂ ਉਹ ਝਿੜਕੀ ਸੁਣਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਆਤਮਾ ਮੇਰੀ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਉੱਤਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ‘ਕੀ ਤੂੰ ਏਹ ਮੁੱਢ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ, ਜਦ ਤੋਂ ਆਦਮੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ, ‘ਭਈ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਦਾ ਜੈਕਾਰਾ ਥੋੜੇ ਚਿਰ ਲਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੁਧਰਮੀਆਂ ਦਾ ਅਨੰਦ ਇੱਕ ਪਲਕ ਦਾ ਹੈ? ‘ਜੇ ਉਹ ਦੀ ਉਚਿਆਈ ਅਕਾਸ਼ ਤੀਕ ਵੀ ਪੁੱਜੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ ਸਿਰ ਬੱਦਲਾਂ ਨੂੰ ਜਾ ਲੱਗੇ, ‘ਤਾਂ ਵੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬਿਸ਼ਟੇ ਵਾਂਙੁ ਸਦਾ ਲਈ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਏਗਾ, ਉਹ ਦੇ ਵੇਖਣ ਵਾਲੇ ਆਖਣਗੇ, ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ‘ਉਹ ਸੁਫਨੇ ਵਾਂਙੁ ਉੱਡ ਜਾਏਗਾ, ਅਤੇ ਭਾਲੇਗਾ ਨਾ, ਅਤੇ ਰਾਤ ਦੀ ਦਰਿਸ਼ਟੀ ਵਾਂਙੁ ਉਹ ਭੱਜ ਜਾਏਗਾ। ‘ਅੱਖ ਨੇ ਉਹ ਨੂੰ ਝਾਕਿਆ ਪਰ ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਝਾਕੇਗੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਥਾਂ ਉਹ ਨੂੰ ਫੇਰ ਨਾ ਵੇਖੇਗੀ, ‘ਉਹ ਦੇ ਬੱਚੇ ਗ਼ਰੀਬਾਂ ਤੋਂ ਮਦਦ ਮੰਗਣਗੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਹੀ ਹੱਥ ਉਹ ਦਾ ਮਾਲ ਧਨ ਮੋੜਨਗੇ। ‘ਉਹ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਜੁਆਨੀ ਦੇ ਬਲ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਤਾਂ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਖ਼ਾਕ ਵਿੱਚ ਨਾ ਲੇਟੇਗੀ।

ਆਇਤਾਂ 1, 2. ਅੱਯੂਬ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੇ ਉਤੇਜਿਤ ਸੋਚ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸੇਫਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬੈਠੇਨੀ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ (ਵੇਖੋ 4:13)। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਸੇਫਰ ਦੀ ਛੋਹਲਾਪਣ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕੀਤਾ।

ਆਇਤ 3. ਮੈਂ ਉਹ ਝਿੜਕੀ ਸੁਣਦਾ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਅਲੀਫਜ਼ ਨੇ ਸ਼ਬਦ “ਝਿੜਕੀ” (זָרָק, *ਮੁਸਰ*) ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਭਾਸ਼ਣ ਵਿਚ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਤਾੜ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ (5:17)। ਬਾਅਦ ਵਿਚ, ਅਲੀਫਜ਼ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਾਸ਼ਣਾਂ ਵਿਚ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਸਿੱਖਿਆ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ (33:16; 36:10)। ਐੱਚ. ਐੱਚ. ਰਾਉਲੀ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ, “ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ‘ਸੁਧਾਰ’ ਜਾਂ ‘ਸਜਾ’ (ਤੁਲਨਾ ਕਰੋ, ਯਸਾਯਾਹ 53:5)। ਜਦੋਂ ਤਾੜਨਾ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ‘ਝਿੜਕੀ’ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।” ਜਿਵੇਂ ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ “ਅਪਮਾਨ” ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ (19:3), ਤਾਂ ਸੇਫਰ ਨੇ ਅੱਯੂਬ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ

“ਸਰਮਿੰਦਾ” ਕੀਤੀ।

ਆਇਤਾਂ 4, 5. ਇਹ ਆਇਤਾਂ ਸੇਫਰ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਦੀ ਸੰਖੇਪ, ਅਸਥਾਈ ਸਫਲਤਾ ਦਾ ਗ੍ਰਾਫਿਕ ਵਰਣਨ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ (20:4-11)। ਵਰਣਨ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ ਤੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਧਰਮ ਸਬੰਧੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੀ ਮੁੜ ਸਥਾਪਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ “ਸਜਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਨਿਆਂ” ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੁਸ਼ਟਤਾ ਦੇ ਲਈ ਸਜਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਧਰਮੀ ਬਰਕਤ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਸੇਫਰ ਨੇ ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਇਕ ਬਿਆਨਬਾਜ਼ੀ ਦਾ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਿਆ ਜਿਸ ਵਿਚ ਇਸ ਪਰੰਪਰਾ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ 4:32)। ਜੇਨ ਈ. ਹਾਰਟਲੀ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, “ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਦਾ ਇਹ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਉੱਤਰ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਅਸਲ ਵਿਚ ਇਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ, ਸਭ ਤੋਂ ਆਦਰਯੋਗ ਉਪਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਨਕਾਰਦਾ ਹੈ।”² ਸੇਫਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਕਿ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਦਾ ਜੈਕਾਰਾ ਥੋੜੇ ਚਿਰ ਲਈ ਹੈ ਇੰਨਾ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ ਜਦ ਤੋਂ ਆਦਮੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ।

ਆਇਤਾਂ 6, 7. ਸ਼ਬਦ ਉਚਿਆਈ “ਹੰਕਾਰ”³ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ (NIV; NLT), ਅਤੇ ਅਕਾਸ਼ ਤੀਕ ਵੀ ਪੁੱਜੇ (ਪੁੱਜਣਾ) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਅਪਮਾਨ ਹੈ (ਉਤਪਤ 11:4; ਯਸਾਯਾਹ 14:13, 14)। ਭਾਵੇਂ ਦੁਸ਼ਟ ਇਕ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਈ ਤਰੱਕੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਆਖਿਰਕਾਰ ਉਹ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬਿਸ਼ਟੇ ਜਾਂ “ਗੋਬਰਾ” ਵਾਂਗ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ (KJV; NIV; NRSV)। ਮਨੁੱਖੀ ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਦੇ ਵਾਂਗ, ਦੁਸ਼ਟ ਮਨੁੱਖ “ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਮੁੜ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਅਲੇਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।”⁴

ਆਇਤ 8. ਦੁਸ਼ਟ ਆਦਮੀ ਸੁਫਨੇ (ਜ਼ਬੂਰ 73:20) ਜਾਂ ਰਾਤ ਦੀ ਦਰਿਸ਼ਟੀ ਵਾਂਗ ਉੱਡ ਜਾਏਗਾ। ਹਾਰਟਲੀ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਜਿਵੇਂ ਸਵੇਰ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਇਕ ਰਾਤ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਾਜ ਛੇਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਦੀ ਸਾਰੀ ਯਾਦ ਨੂੰ ਭੁਲਾ ਦੇਵੇਗਾ।”⁵

ਆਇਤ 9. ਅੱਖ ਨੇ ਉਹ ਨੂੰ ਝਾਕਿਆ ਪਰ ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਝਾਕੇਗੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਥਾਂ ਉਹ ਨੂੰ ਫੇਰ ਨਾ ਵੇਖੇਗੀ। ਸੇਫਰ ਦੀ ਇਹ ਭਾਸ਼ਾ ਅੱਯੂਬ ਦੁਆਰਾ ਪਿਛਲੇ ਭਾਸ਼ਣ ਵਿੱਚ ਕਹੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੀ ਹੈ (7:8, 10)। ਆਇਤ 9 ਦੀ NLT ਵਿਆਖਿਆ: “ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਮਿੱਤਰ ਉਸ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਵੇਖ ਸਕਣਗੇ।” ਦੁਸ਼ਟ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਇਕ ਵਾਰ ਚਲੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸ ਨੂੰ ਭੁਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਆਇਤ 10. ਦੁਸ਼ਟ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਤੇ ਬੁਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਦੇ ਬੱਚੇ ਇਕ ਵੱਡੀ ਵਿਰਾਸਤ ਦਾ ਅਨੰਦ ਨਹੀਂ ਮਾਣਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕੰਗਾਲਾਂ ਦੇ ਵਾਂਗ ਜੀਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਗ਼ਰੀਬਾਂ ਕੋਲੋਂ “ਮਦਦ ਲੈਣ” (ASV) ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ “ਮੰਗਣ ਦੀ” (NLT) ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਕ ਹੋਰ ਵਿਕਲਪ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਗ਼ਰੀਬਾਂ ਨੂੰ “ਮੋੜਣਾ” (NJB) ਜਾਂ “ਹਰਜਾਨਾ ਭਰਨਾ” (NIV) ਪਵੇਗਾ।

ਆਇਤ 11. ਉਹ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਦੁਸ਼ਟ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ; ਇਹ ਇਕ ਸਿਨੇਗਾਰਡ ਹੈ, ਬੋਲਣ ਦਾ ਇਕ ਅਜਿਹਾ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਇਕ ਹਿੱਸਾ ਸਾਰੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੁਸ਼ਟ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਮੁੱਢਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਹੀ ਮਰ ਜਾਣਗੇ। ਉਸ ਦੀ ਜੁਆਨੀ ਦਾ ਬਲ ਕਬਰ ਵਿਚ ਉਸ ਨੂੰ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਵੇਗਾ।

“ਬੁਰਿਆਈ ਮਿੱਠੀ ਪਰ ਜ਼ਹਿਰੀਲੀ ਹੈ” (20:12-19)

¹²ਭਾਵੇਂ ਬੁਰਿਆਈ ਉਹ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਮਿੱਠੀ ਲੱਗੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜੀਭ ਦੇ ਹੇਠ ਉਹ ਨੂੰ ਲੁਕਾਵੇ, - ¹³ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਬਚਾ ਰੱਖੇ ਅਤੇ ਛੱਡੇ ਨਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸੰਘ ਵਿੱਚ ਦਬਾ ਰੱਖੇ, ¹⁴ਤਾਂ ਵੀ ਉਹ ਦੀ ਰੋਟੀ ਉਹ ਦੀਆਂ ਆਂਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਉਹ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੱਪਾਂ ਦਾ ਜ਼ਹਿਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ¹⁵ਉਹ ਦੈਲਤ ਨੂੰ ਨਿਗਲ ਤਾਂ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਨੂੰ ਫਿਰ ਉਗਲੱਛੇਗਾ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਹ ਨੂੰ ਉਹ ਦੇ ਪੇਟੋਂ ਕੱਢ ਲਏਗਾ। ¹⁶ਉਹ ਨਾਗਾਂ ਦਾ ਸਿਰ ਚੂਸੇਗਾ, ਸੱਪ ਦਾ ਡੰਗ ਉਹ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸਿੱਟੇਗਾ। ¹⁷ਉਹ ਨਦੀਆਂ ਉੱਤੇ ਨਾ ਵੇਖੇਗਾ, ਸ਼ਹਿਤ ਤੇ ਦਹੀਂ ਦੇ ਵਗਦੇ ਹੜ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ। ¹⁸ਉਹ ਆਪਣੀ ਕਸ਼ਟ ਦੀ ਕਮਾਈ ਨੂੰ ਮੇੜ ਦੇਗਾ ਪਰ ਆਪ ਨਿਗਲੇਗਾ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਲੈਣ ਦੇਣ ਦੇ ਲਾਭ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾ ਮਨਾਏਗਾ, ¹⁹ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹ ਨੇ ਗ਼ਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਦਬਾਇਆ ਤੇ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ, ਉਹ ਨੇ ਇੱਕ ਘਰ ਨੂੰ ਖੋਹ ਲਿਆ ਪਰ ਉਹ ਨੂੰ ਨਾ ਉਸਾਰੇਗਾ।

ਆਇਤਾਂ 12-14. ਰੋਬਰਟ ਐਲ. ਐਲਡਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਆਇਤਾਂ 12-13 ਤਿੰਨਾਂ ਆਇਤਾਂ ਰਿਆਇਤੀ ਵਾਕ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਅੱਧ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਆਇਤ 14 ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਅਨੁਕੂਲ ਵਾਕ ਸ਼ਰਤ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਦੇ ਵਾਕ ਨੂੰ ਜੋੜਦਾ ਹੈ।”⁶ ਇੱਕ ਦੁਸ਼ਟ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਬੁਰਿਆਈ ਮਿੱਠੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਹ ਉਹ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੱਪਾਂ ਦਾ ਜ਼ਹਿਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਆਇਤਾਂ 15. ਦੁਸ਼ਟ ਮਨੁੱਖ ਦੈਲਤ ਨੂੰ ਨਿਗਲ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬੁਰੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਫਲ ਨਹੀਂ ਮਾਣ ਸਕੇਗਾ। ਉਸ ਦੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਦੈਲਤ-ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਹ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।

ਆਇਤ 16. ਉਹ ਨਾਗਾਂ ਦਾ ਸਿਰ ਚੂਸੇਗਾ, ਸੱਪ ਦਾ ਡੰਗ ਉਹ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸਿੱਟੇਗਾ। ਦੁਸ਼ਟ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਹਾਰਟਲੇ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ, “ਉਹ ਨਜ਼ਾਇਜ਼ ਲਾਭ ਦੇ ਖੁਲਾਸੇ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਦੈਲਤ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ ਪਛਾੜਣ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਵਾਸ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਚਲਾਕੀਆਂ ਵਿੱਚ ਫਸੇਗਾ। ਜਿਸ ਸੱਪ ਨੂੰ ਉਹ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਉਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਡੰਗ ਮਾਰੇਗਾ।”⁷

ਆਇਤ 17. ਦੁਸ਼ਟ ਆਦਮੀ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਸ਼ਹਿਤ ਤੇ ਦਹੀਂ ਦੇ ਵਗਦੇ ਹੜ੍ਹਾਂ, “ਦੁੱਧ ਅਰ ਸ਼ਹਿਤ ਵੱਗਦਾ ਹੈ” ਵਾਕ ਦੇ ਸਮਾਨ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ (ਕੂਚ 3:8, 17; 13:5)। “ਦਹੀਂ” ਇੱਕ ਜੰਮੇ ਹੋਏ ਦੁੱਧ ਉਤਪਾਦ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਦਹੀਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ।

ਆਇਤ 18. ਫਿਰ, ਮਨੁੱਖ ਉਸ ਧਨ ਨੂੰ ਮੇੜ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਜੋੜਿਆ ਹੈ (ਵੇਖੋ 20:10)। ਉਹ ਆਪਣੀ ਕਸ਼ਟ ਦੀ ਕਮਾਈ ਮੇੜ ਦੇਵੇਗਾ (כָּסָד, *ਕਾਸ਼ਾਦ*) ਮੋਹਨਤ ਅਤੇ ਥਕਾਵਟ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਲਾਭ।⁸ ਲੈਣ ਦੇਣ (תָּקַח וָתַת, *ਥੇਮੁਰਾਹ*) ਅਦਲ-ਬਦਲ⁹ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਕਮਾਏ ਗਏ ਧਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਆਇਤ 19. ਗ਼ਰੀਬਾਂ (עֲנִי, *ਦਾਲਿਮ*) ਦੇ ਨਾਲ ਦਯਾ ਵਾਲਾ ਵਿਹਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਮਨੁੱਖ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, “ਜਿਹੜਾ ਗ਼ਰੀਬ ਉੱਤੇ ਅਨੁਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਰਤਾਂ ਨੂੰ ਉਲਾਂਭਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜਿਹੜਾ ਕੰਗਾਲ ਉੱਤੇ ਦਯਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦਾ ਹੈ” (ਕਹਾਉਤਾਂ 14:31) ਅਤੇ “ਜਿਹੜਾ ਗ਼ਰੀਬਾਂ ਉੱਤੇ ਦਯਾ ਕਰਦਾ ਹੈ

ਉਹ ਯਹੋਵਾਹ ਨੂੰ ਉਧਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਕੀਤੀ ਦਾ ਫਲ ਦੇਵੇਗਾ (ਕਹਾਉਤਾਂ 19:17)। ਆਮੋਸ ਨਬੀ ਨੇ ਗਰੀਬਾਂ ਉੱਤੇ ਕਹਿਰ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਾਮਰਿਯਾ ਦੀਆਂ ਇਸਤਰੀਆਂ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕੀਤੀ (ਆਮੋਸ 4:1)। ਹੋਮਰ ਹੇਲੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਸੇਫਰ ਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਦੇਸ਼ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਗਰੀਬਾਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਅਤੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਲੁੱਟ ਲਿਆ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚੋਰੀ ਦਾ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।”¹⁰

“ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਦੁਸ਼ਟ ਨੂੰ ਉਸ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਮਿਲੇਗਾ” (20:20-29)

²⁰ਏਸ ਲਈ ਭਈ ਉਹ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾ ਜਾਣੀ, ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਮਨ ਭਾਉਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾ ਬਚਾਏਗਾ। ²¹ਉਹ ਦੇ ਖਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਕੁਝ ਬਾਕੀ ਨਾ ਰਿਹਾ, ਏਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਦੀ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਬਣੀ ਨਾ ਰਹੇਗੀ। ²²ਉਹ ਆਪਣੀ ਭਰਪੂਰੀ ਦੀ ਵਾਫਰੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲੋੜਵੰਦ ਰਹੇਗਾ, ਹਰ ਦੁਖਿਆਰੇ ਦਾ ਹੱਥ ਉਹ ਦੇ ਉੱਤੇ ਆਏਗਾ। ²³ਜਦ ਉਹ ਆਪਣਾ ਪੇਟ ਭਰਨ ਨੂੰ ਹੋਵੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣਾ ਤੇਜ ਕ੍ਰੋਧ ਉਸ ਉੱਤੇ ਘੱਲੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਰੋਟੀ ਖਾਣ ਦੇ ਵੇਲੇ ਉਹ ਦੇ ਉੱਤੇ ਵਰ੍ਹਾਏਗਾ। ²⁴ਉਹ ਲੋਹੇ ਦੇ ਹਥਿਆਰ ਤੋਂ ਨੱਠੇਗਾ, ਪਿੱਤਲ ਦਾ ਧਣੁਖ ਉਹ ਨੂੰ ਵਿੰਨ੍ਹ ਸਿੱਟੇਗਾ, ²⁵ਉਹ ਉਸ ਤੀਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਖਿੱਚਦਾ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਦੀ ਚਮਕਦੀ ਹੋਈ ਨੇਕ ਉਹ ਦੇ ਪਿੱਤੇ ਤੋਂ ਨਿੱਕਲਦੀ, ਅਤੇ ਹੌਲ ਉਹ ਦੇ ਉੱਤੇ ਆ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ²⁶ਸਾਰਾ ਅਨੁਰਾ ਉਹ ਦੇ ਖ਼ਜ਼ਾਨਿਆਂ ਲਈ ਇਕੱਠਾ ਹੈ, ਅਣਸੁਲਗੀ ਅੱਗ ਉਸ ਨੂੰ ਭਸਮ ਕਰੇਗੀ, ਜੋ ਕੁਝ ਉਹ ਦੇ ਤੰਬੂ ਵਿੱਚ ਬਾਕੀ ਹੈ ਉਹ ਭੱਖ ਲਏਗੀ। ²⁷ਅਕਾਸ਼ ਉਹ ਦੀ ਬਦੀ ਨੂੰ ਪਰਗਟ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉਹ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਖੜੀ ਹੋਵੇਗੀ। ²⁸ਉਹ ਦੇ ਘਰ ਦਾ ਮਾਲ ਰੁੜ੍ਹ ਜਾਏਗਾ, ਉਹ ਦੇ ਕ੍ਰੋਧ ਦੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਉਹ ਵਗ ਜਾਏਗਾ, - ²⁹ਏਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਦੁਸ਼ਟ ਆਦਮੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਏਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਉਹ ਦੀ ਮੁਕੱਰਰ ਹੋਈ ਮਿਰਾਸ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਸੇਫਰ ਨੇ ਇਕ ਪਾਪੀ ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਇਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਦੁਨਿਆਵੀ ਜੀਵਨ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ। ਹੇਲੀ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ,

ਸੇਫਰ ਪੂਰਨ ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਪਦਾਰਥਵਾਦੀ ਨਜ਼ਰੀਏ ਤੋਂ, ਇੱਛਾਵਾਂ, ਧਨ-ਦੌਲਤ ਅਤੇ ਹਾਨੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਿਕ ਸੁਭਾਅ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਉਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਦੇ ਪਦਾਰਥਵਾਦੀ ਪਰੰਪਰਾਵਾਦੀ ਦਾ ਇਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ।¹¹

ਫ੍ਰਾਂਸਿਸ ਆਈ. ਐਂਡਰਸਨ ਨੇ ਕਿਹਾ,

ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ, ਸੇਫਰ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਦੀ ਸੰਕੇਚਤਾ ਦੇ ਸੰਕੇਤ ਵਜੋਂ, ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਭਾਸ਼ਣ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਦੁਸ਼ਟ ਤੋਬਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਸੁਧਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਹਾਸਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸੇਫਰ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਕੋਈ ਹਮਦਰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਦੇਵਤੇ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਕੋਈ ਦਯਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ... ਅਤੇ ਸੇਫਰ ਉੱਨਾ ਹੀ ਪਦਾਰਥਵਾਦੀ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਉਸ ਦੁਸ਼ਟ ਦਾ ਜਿਸ ਦੀ ਉਹ ਨਿੰਦਾ ਕਰਦਾ

ਹੈ। ਉਹ “ਮਾਲ” ਦੇ ਰੁੜ ਜਾਣ ਨੂੰ ਨਿਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵੇਖਦਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਗਤ ਦਾ ਗੁਆਉਣਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਭੈੜੀ ਕਿਸਮਤ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮਾਰਦਾ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਘਾਟਾ ਹੈ ਜੋ ਅੱਯੂਬ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਦਹਿਸਤ ਦੇ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਹ ਲੋੜ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਉਸ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਭਿਆਨਕ ਲਾਲਸਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।¹²

ਆਇਤਾਂ 20-23. ਸੇਫਰ ਨੇ ਦੁਸ਼ਟਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਬਦਹਜ਼ਮੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ। ਦੁਸ਼ਟ ਆਦਮੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ-ਉਹ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾ (ਨਹੀਂ) ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਧਨ ਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਕਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਦੇ ਖਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਕੁਝ ਬਾਕੀ ਨਾ ਰਿਹਾ। ਆਪਣੀ ਭਰਪੂਰੀ ਅਤੇ ਵਾਫਰੀ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ, ਦੁਸ਼ਟ ਮਨੁੱਖ ਲੋੜਵੰਦ ਰਹੇਗਾ। ਉਹ ਲੋਕ ਜੋ ਉਸ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੁਖਿਆਰੇ (ਦੁਖੀ) ਹਨ ਉਹ ਦੇ ਉੱਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨਗੇ। ਜਦ ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣਾ ਪੈਟ ਭਰਨ ਨੂੰ ਹੋਵੇ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣਾ ਤੇਜ ਕ੍ਰੋਧ ਵੀ ਉਸ ਉੱਤੇ ਘੋਲੇਗਾ। ਅੰਤ ਵਿਚ, ਦੁਸ਼ਟ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਬਣੀ ਨਾ ਰਹੇਗੀ।

ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਸੱਚਾਈ ਹੈ, ਹੇਲੀ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ,

ਮਨੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਰਾਸ਼ਟਰਾਂ ਦਾ ਤਜਰਬਾ ਇਸ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਭਰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਨ-ਓ-ਸ਼ੌਕਤ ਦਾ ਜੀਵਨ ਜੀਉਣਾ, ਸਿਰਫ ਮਾਸ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਭੌਤਿਕ ਮਾਲ ਦੇ ਲਾਲਚ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋ ਕੇ, ਇਕ ਮਨੁੱਖ ਅੰਤ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਦਾ ਅੰਤ ਵੇਖੇਗਾ।¹³

ਪਰ, ਸੇਫਰ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਅੱਯੂਬ ਉੱਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰ ਕੇ ਭੁੱਲ ਕੀਤੀ।

ਆਇਤਾਂ 24, 25. ਭਾਵੇਂ ਦੁਸ਼ਟ ਇਕ ਹਥਿਆਰ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਦੂਸਰਾ ਇਕ ਘਾਤਕ ਜ਼ਖਮ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੇਗਾ। ਸ਼ਬਦ ਹਥਿਆਰ (רֶשֶׁת, ਨੇਸ਼ੇਕ) ਇਕ ਸਧਾਰਣ ਸ਼ਬਦ ਹੈ; ਪਰ ਇਹ ਇਕ ਤਲਵਾਰ ਜਾਂ ਬਰਛੀ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਧਣੁਖ ਲੱਕੜੀ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਿੱਤਲ ਦਾ ਨਹੀਂ; “ਪਿੱਤਲ ਦਾ ਧਣੁਖ” ਨਾ ਬੁਕਾਇਆ ਜਾ ਸਕਣ ਵਾਲਾ (2 ਸਮੂਏਲ 22:35; ਜ਼ਬੂਰ 18:34)। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ, ਸ਼ਬਦ “ਧਣੁਖ” (רֶשֶׁת, ਕੇਸੇਥ) ਇਸ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ ਇਕ “ਤੀਰ” ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਤੇ ਖੜਾ ਹੈ (NIV; NRSV)। ਐਲਡਨ ਨੇ ਨੋਟ ਕੀਤਾ, “ਪਿੱਤਲ ਦੇ ਤੀਰ ਪੂਰੇ ਨੇੜਲੇ ਪੂਰਬ ਵਿਚ ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।”¹⁴

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਧਣੁਖ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਇੰਨੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਤੀਰ ਛੱਡਿਆ ਕਿ ਦੁਸ਼ਟ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾ ਧੱਸਿਆ; ਤੀਰ ਦੀ ਚਮਕਦੀ ਹੋਈ ਨੈਕ ਉਹ ਦੇ ਪਿੱਤੇ ਤੋਂ ਨਿੱਕਲਦੀ ਹੈ। ਸੇਫਰ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਅੱਯੂਬ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਬਿਆਨ ਦੀ ਗੂੰਜ ਹੈ: “ਉਹ ਦੇ ਤੀਰ ਅੰਦਾਜ਼ ਮੈਨੂੰ ਆਲੇ ਦੁਆਲਿਆਂ ਘੇਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਮੇਰੇ ਗੁਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਚੀਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਰਫਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਉਹ ਮੇਰੇ ਪਿਤ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਡੋਹਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ” (16:13)। ਇਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤਿਰੂਪਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ, ਸੇਫਰ ਨੇ ਅੱਯੂਬ ਦੀ ਪਛਾਣ ਇਕ ਦੁਸ਼ਟ ਆਦਮੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੀਤੀ।

ਆਇਤਾਂ 26-28. ਦੁਸ਼ਟ ਮਨੁੱਖ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬਰਬਾਦ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਹ ਦੇ ਘਰ ਦਾ ਮਾਲ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ (ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ) ਉਹ ਦੇ [ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ] ਕ੍ਰੋਧ ਦੇ ਦਿਨ ਵਿਚ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਕਿਹਾ,

ਆਪਣੇ ਲਈ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਧਨ ਨਾ ਜੋੜੋ ਜਿੱਥੇ ਕੀੜਾ ਅਤੇ ਜੰਗਲ ਵਿਗਾੜਦਾ ਹੈ ਅਰ ਜਿੱਥੇ ਚੋਰ ਸੰਨ੍ਹ ਮਾਰਦੇ ਅਤੇ ਚੁਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਸੁਰਗ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਲਈ ਧਨ ਜੋੜੋ ਜਿੱਥੇ ਨਾ ਕੀੜਾ ਨਾ ਜੰਗਲ ਵਿਗਾੜਦਾ ਹੈ ਅਰ ਜਿੱਥੇ ਚੋਰ ਨਾ ਸੰਨ੍ਹ ਮਾਰਦੇ ਨਾ ਚੁਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿੱਥੇ ਤੇਰਾ ਧਨ ਹੈ ਉੱਥੇ ਤੇਰਾ ਮਨ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ (ਮੱਤੀ 6:19-21)।

ਅਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੁਸ਼ਟ ਆਦਮੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਗਵਾਹ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਨਗੇ, ਉਸ ਦੀ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਬੁਰਾਈ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣਗੇ। ਹਾਰਟਲੀ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, “ਸਿਧਾਂਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਕਦੀ ਵੀ ਪੂਰੀ ਗੁਪਤਤਾ ਵਿਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਤੱਤ ਉਸ ਦੇ ਹਰ ਕੰਮ ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨਿਆਂ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਦੇਸ਼ੀ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣਗੇ।”¹⁵

ਆਇਤ 29. ਸ਼ਬਦ ਹਿੱਸਾ (חֵסֶד, ਚਲੇਕ) ਕਿਸੇ ਅਲਾਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਭਾਵੇਂ ਭੋਜਨ, ਜ਼ਮੀਨ, ਇਕ ਵਿਰਾਸਤ, ਜਾਂ ਯੁੱਧ ਦੀ ਲੁੱਟ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ, ਅਪਰਾਧੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਉਸ ਦਾ “ਹਿੱਸਾ” ਹੈ (ਵੇਖੋ 27:13; ਯਸਾਯਾਹ 17:14)।

ਸੇਫਰ ਨੇ ਜੋ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਉਹ ਸੱਚ ਹੈ। ਪਰ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਬਿਆਨ ਉਸ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੱਚ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਮਲੇ ਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਜ਼ੋਰ ਪਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਅੱਯੂਬ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਝੂਠ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅੱਯੂਬ ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਸਨ ਹੁੰਦੇ।

ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ

ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣਾ (ਅਧਿਆਇ 20)

ਇਕ ਵਾਰ ਇਕ ਜਵਾਨ ਸੁਕਰਾਤ ਦੇ ਕੋਲ ਇਹ ਪੁੱਛਣ ਦੇ ਲਈ ਆਇਆ ਕਿ ਕੀ ਫ਼ਿਲਾਸਫ਼ਰ ਉਸ ਨੂੰ ਭਾਸ਼ਣ ਦੇਣ ਦਾ ਉਪਹਾਰ ਸਿਖਾਵੇਗਾ। ਉਸ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਇਕ ਨਿਰੰਤਰ ਧਾਰ ਛੁੱਟ ਪਈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ, ਆਖਿਰਕਾਰ, ਸੁਕਰਾਤ ਨੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਮੂੰਹ ਤੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰੱਖਦਿਆਂ ਇਹ ਨਾ ਕਿਹਾ, “ਹੇ ਨੌਜਵਾਨ, ਮੈਨੂੰ ਤੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਦੁੱਗਣੀ ਫੀਸ ਲੈਣੀ ਪਵੇਗੀ।” ਜਦੋਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿਉਂ, ਤਾਂ ਸੁਕਰਾਤ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਨੂੰ ਤੈਨੂੰ ਦੇ ਵਿਗਿਆਨ ਸਿਖਾਉਣੇ ਪੈਣਗੇ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਆਪਣੀ ਜੀਭ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਵੱਸ ਵਿਚ ਰੱਖਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨਾ ਹੈ।”¹⁶

ਸਾਡੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਧਣਗੇ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਭਿਆਸਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਭਰਾ ਨੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, “ਪਰ ਹਰੇਕ ਮਨੁੱਖ ਸੁਣਨ ਵਿਚ ਕਾਹਲਾ ਅਤੇ ਬੋਲਣ ਵਿਚ ਧੀਰਾ ਅਤੇ ਕ੍ਰੋਧ ਵਿਚ ਵੀ ਧੀਰਾ ਹੋਵੇ” (ਯਾਕੂਬ 1:19)। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਕੁਝ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣੇ ਹਨ। (1) ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸੁਣਨ ਦੇ ਹੁਨਰ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਿਵੇਂ ਕਰੋਗੇ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ “ਸੁਣਨ ਵਿਚ ਕਾਹਲੇ ਹੋ”? (2) ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੋਚਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਨਰ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਦਰਸਾਓਗੇ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ “ਬੋਲਣ ਵਿਚ ਧੀਮੇ ਹੋ”? (3) ਤੁਸੀਂ “ਕ੍ਰੋਧ ਵਿਚ ਧੀਮੇ” ਨੂੰ ਕਿਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਦਰਜਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ? ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਹਾਰ ਵਿਚ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ “ਸੁਣਨ ਵਿਚ ਤੇਜ਼, ਬੋਲਣ ਵਿਚ ਧੀਮੇ ਅਤੇ ਕ੍ਰੋਧ ਵਿਚ ਵੀ ਧੀਮੇ ਹੋ”? ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਉੱਤਰ ਵਿਚ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਇਕ ਵੱਖਰੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ “ਸੁਣਨ ਵਿਚ ਤੇਜ਼” ਅਤੇ “ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਧੀਮੇ” ਹੋ? ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ

ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਹੋਵਾਂਗੇ ਜੇਕਰ ਸਾਡੇ ਵਿਚੋਂ ਹਰੇਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੇਗਾ।

ਸੇਫਰ ਦਿਆਂ ਦੇ ਦੋ ਭਾਸ਼ਣਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ (ਪਹਿਲਾ ਜੋ ਅੱਯੂਬ 11 ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਦਰਜ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੂਸਰਾ ਅਧਿਆਇ 20 ਵਿਚ ਦਰਜ ਹੈ), ਇਹ ਗੱਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ “ਸੁਣਨ ਵਿਚ ਕਾਹਲਾ ਬੋਲਣ ਵਿਚ ਧੀਮਾ ਅਤੇ ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਧੀਰਜੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।” ਉਸ ਦੇ ਭਾਸ਼ਣਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਕ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਇਕ ਬੁੱਧੀਮਾਨ, ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਅਤੇ ਤਸੱਲੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਮਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜੀਭ ਨੂੰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਸੇਫਰ “ਅਜੇਹਾ ਵੀ ਹਿੱਤਕਾਰੀ ਹੈ ਜੋ ਭਰਾ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਕੇ ਚਿਪਕਦਾ ਹੈ” (ਕਹਾਉਤਾਂ 18:24) ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਅੱਯੂਬ ਦਾ ਬੇੜ ਉਠਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਗਲਾਤੀਆਂ 6:2 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਨੂੰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੇਫਰ ਦਾ ਦੂਸਰਾ ਭਾਸ਼ਣ ਪੜ੍ਹਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅੱਯੂਬ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।

ਵਿਚਾਰਸ਼ੀਲ ਗੱਲਬਾਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਮਸੀਹੀਅਤ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਨਾਲ, ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਨਾਲ, ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਆਪਣੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਗੁਆਚੇ ਹੋਇਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ। ਇਕ ਸੇਵਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ, ਮੈਂ ਇਕ ਚੰਗਾ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਸ ਦਿਵਾ ਸਕਾਂ। ਇਕ ਸੇਵਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੁਖੀ, ਪੀੜਤ, ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਪਰਵਾਹ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਹੋਰ ਗਹਿਰੇ ਹੋ ਜਾਣ। ਸਾਡੇ ਰਾਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹਰੇਕ ਟਿੱਪਣੀ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਲਈ ਬਰਕਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਜਾਂ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਹਾਂਗੇ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਸਹੀ ਮਾਇਨੇ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿਚ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਅਤੇ ਈਮਾਨਦਾਰ ਹੋਵਾਂਗੇ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ “ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਸੱਚ ਬੋਲਾਂਗੇ” (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 4:15)। ਤਾਂ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਾਂਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੀ ਸੁਣਿਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕਦੀ ਵੀ ਜਨਤਕ ਤੌਰ ਤੇ ਨੀਚਾ ਦਿਖਾਉਣ ਵਾਲੇ ਜਾਂ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਂਗੇ।

ਅੱਯੂਬ 20 ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ, ਸੇਫਰ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕਈਆਂ ਦਾ ਉਲੰਘਣ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਫਿਕਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜਾਂ ਤਸੱਲੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਅਸਲ ਵਿਚ, ਸੇਫਰ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਹ ਅੰਦਰੂਨੀ ਤੌਰ ਤੇ ਨਰਾਜ਼ ਸੀ (20:2) ਅਤੇ ਅੱਯੂਬ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਂਝੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ (20:3)। ਅੱਯੂਬ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਅਤੇ “ਸੁਣਨ ਵਿਚ ਕਾਹਲੇ, ਬੋਲਣ ਵਿਚ ਧੀਮੇ ਅਤੇ ਕ੍ਰੋਧ ਵਿਚ ਧੀਮੇ ਹੋਣ ਦੀ ਬਜਾਇ,” ਸੇਫਰ ਨੇ ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਤੇ ਹੀ ਸੈੱਟ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਸੇਫਰ ਅੱਯੂਬ ਦੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਸੇਫਰ ਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਕ ਸਮਝਣ ਵਾਲੇ ਕੰਨ ਨਾਲ ਅੱਯੂਬ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣੇ। ਅਸਲ ਵਿਚ, ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੇਫਰ ਨੂੰ ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਭਾਸ਼ਣ ਦੇਣ ਵਿਚ ਵਧੇਰੇ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਸੇਫਰ ਦੇਸ਼ੀ ਅਤੇ ਉਤੇਜਿਤ

ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਭਾਸ਼ਣ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਅੱਯੂਬ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦੇ ਖਰਾਬ ਹੋਣ ਦਾ ਡਰ ਸੀ।

ਸਾਡੇ ਸ਼ਬਦ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਸਮਝ ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। 20:3 ਵਿਚ, ਸੇਫਰ ਨੇ ਆਪਣੇ “ਸਮਝਦਾਰੀ ਦੇ ਆਤਮਾ ... ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ,” ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਦ੍ਰਿਸ਼ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਕੇ, ਸੇਫਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਿੱਤਰ ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਸੇਫਰ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਹਰ ਗੱਲ ਦਾ ਉੱਤਰ ਸੀ; ਉਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਕਿਵੇਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੇਫਰ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਧਰਮੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਭਿਆਨਕ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਸੇਫਰ ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਇਸ ਦੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਅੱਯੂਬ ਅਜੇ ਵੀ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਸੇਫਰ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਦੱਸਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਲਈ ਸੇਫਰ ਨੇ ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਇਹ ਭਾਸ਼ਣ ਦਿੱਤਾ। ਸੇਫਰ “ਦੁਸ਼ਟਾਂ” (20:4-29) ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤਕ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਬੋਲਣ ਵੇਲੇ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਸੀ।

ਸਾਡੀ ਜੀਭ ਦੇ ਇਸਤੇਮਾਲ ਤੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚ ਬੁੱਧਵਾਨ ਅਤੇ ਸਿਆਣਾ ਕਿਹੜਾ ਹੈ? ਉਹ ਸ਼ੁਭ ਚਾਲ ਤੋਂ ਬੁੱਧ ਦੀ ਨਰਮਾਈ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਕਰਮ ਵਿਖਾਵੇ” (ਯਾਕੂਬ 3:13)। ਸੁਲੇਮਾਨ ਨੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ ਕੰਮ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਸਮਝ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ (ਕਹਾਉਤਾਂ 4:5, 7-9; 10:13, 14, 19-21; 11:12, 13; 12:18; 14:29)। ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਿੱਤਰ ਹੋਣ ਦੀ ਬਜਾਇ ਜੇ ਬੁੱਧੀਮਾਨੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹਮਦਰਦੀ ਵਾਲੇ ਵਾਕਾਂ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਜਿਵੇਂ, “ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰੋ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਾਂ”), ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਆਪਣੇ ਦੂਸਰੇ ਭਾਸ਼ਣ ਵਿਚ ਸੇਫਰ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਨਿੰਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਅਤੇ ਨਿਰਦੋਸ਼ੀ ਸੀ। ਸੇਫਰ ਇਕ ਫਿਰਤੂ ਸੋਚ ਵਾਲਾ ਸੀ ਜੋ ਇਹ ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਪਤਾ ਹੈ। ਯਾਕੂਬ 3:14, 15 ਵਿਚ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ “ਹੰਕਾਰੀ” ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ; ਯਾਕੂਬ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਬੁੱਧ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੱਚਾ ਗਿਆਨ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖਣ ਦੇ ਲਈ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਹੈ।

ਸਾਡੇ ਸ਼ਬਦ ਪ੍ਰੇਰਣਾਦਾਇਕ, ਪ੍ਰੇਰਕ, ਅਤੇ ਆਸ਼ਾਵਾਦੀ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਦੁਖੀ ਹਨ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਚੰਗਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਾਕ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਸ ਦਿਵਾ ਸਕਣ। ਸੇਫਰ ਇਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਚੰਗਾ ਮਿੱਤਰ ਬਣ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੇਕਰ ਉਹ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਇੰਨਾ ਖਿਆਲ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਕਹਿ ਸਕਦਾ: “ਅੱਯੂਬ, ਮੈਂ ਉਸ ਸਭ ਵਿਚੋਂ ਲੰਘਣ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜਿਸ ਵਿਚੋਂ ਤੂੰ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਹੈਂ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕਿਉਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਰ, ਇਸ ਦੁਖ ਭਰੇ ਪਰਿਣਾਮ ਦੇ ਵਿਚ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਚੱਲਾਂਗਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੇਰਾ ਮਿੱਤਰ ਰਹਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਇਕ ਅਜਿਹੇ ਦਿਨ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਚੰਗੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਮਝਦੇ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਹੁਣ, ਮੈਂ ਸਿਰਫ ਇਹੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੂੰ ਜਾਣੇ ਕਿ ਮੈਂ ਤੇਰੇ

ਕਾਰਨ ਦੁਖੀ ਹਾਂ।” ਸੇਫਰ ਦਾ ਭਾਸ਼ਣ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਇਹ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਦੇ ਨਾਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਹੈ। ਸੇਫਰ ਨੇ ਠੰਢੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣਾ ਤੇਜ਼ ਕ੍ਰੋਧ ਉਸ ਉੱਤੇ ਘੱਲੇਗਾ” ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ “ਅਣਸੁਲਗੀ ਅੱਗ ਉਸ ਨੂੰ ਭਸਮ ਕਰੇਗੀ” (20:23, 26)। ਇਹ ਪ੍ਰੇਰਣਾਦਾਇਕ ਜਾਂ ਪ੍ਰੇਰਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੇ ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਆਸ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਸੇਫਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਾਸ਼ਣ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਸ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਸਹੀ ਸਨ, ਸਮਾਂ। “ਏਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਦੁਸ਼ਟ ਆਦਮੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ” (20:29)।

ਸੱਚਾ ਗਿਆਨ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸਾਡੇ ਸ਼ਬਦ ਤਸੱਲੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ, ਉਤਸ਼ਾਹਜਨਕ, ਪ੍ਰੇਰਣਾਦਾਇਕ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਰਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਹਾਵਤ ਸਹੀ ਹੈ: “ਲੋਕ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਇਹ ਨਾ ਜਾਣਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੀ ਪਰਵਾਹ ਕਰਦੇ ਹੋ।”¹⁷ ਸੇਫਰ ਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲ ਸਮਝ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਈ ਅਤੇ ਇਸੇ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਅੱਯੂਬ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਉੱਚ ਸਤਰ ਤੇ ਲੈ ਜਾਣ ਦੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਮੌਕੇ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ।

ਐਫ. ਮਿਲਸ

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਐਚ. ਐਚ. ਰਾਉਲੀ, *ਅੱਯੂਬ*, ਦੀ ਸੈਂਚੁਰੀ ਬਾਈਬਲ, ਨਿਊ ਸੀਰੀਜ਼ (ਗ੍ਰੀਨਵੁੱਡ, ਸਾਊਥ ਕੈਰੋਲਾਈਨਾ: ਦ ਐਟਿਕ ਪ੍ਰੈੱਸ, ਇੰਕ, 1970), 176. ²ਜੈਨ ਈ. ਹਾਰਟਲੀ, *ਦ ਬੁਕ ਆਫ ਅੱਯੂਬ*, ਦ ਨਿਊ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਦਿ ਓਲਡ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ (ਗਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਂਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1988), 304. ³ਫ੍ਰਾਂਸਿਸ ਬਰਾਊਨ, ਐਸ. ਆਰ. ਡਰਾਈਵਰ ਅਤੇ ਚਾਰਲਸ ਏ. ਬਰਿੰਗਸ, *ਏ ਹਿਬਰਿਊ ਐਂਡ ਇੰਗਲਿਸ਼ ਲੈਕਸੀਕਨ ਆਫ ਦਿ ਓਲਡ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ* (ਐਕਸਫੋਰਡ: ਕਲੈਰਨਡਨ ਪ੍ਰੈੱਸ, 1968), 673. ⁴ਵਿਲੀਅਮ ਡੀ. ਰੀਬਰਨ, *ਏ ਹੈਂਡਬੁਕ ਆਨ ਦ ਬੁਕ ਆਫ ਅੱਯੂਬ* (ਨਿਊ ਯਾਰਕ: ਯੂਨਾਈਟਡ ਬਾਈਬਲ ਸੋਸਾਇਟੀਜ਼, 1992), 371. ⁵ਹਾਰਟਲੀ, 305. ⁶ਰੇਬਰਟ ਐਲ. ਐਲਡਨ, *ਅੱਯੂਬ*, ਦ ਨਿਊ ਅਮੈਰੀਕਨ ਕਮੈਂਟਰੀ (ਐੱਨ.ਪੀ.: ਬਰੋਡਮੈਨ ਐਂਡ ਹੋਲਮੈਨ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼, 1993), 215. ⁷ਹਾਰਟਲੀ, 306. ⁸ਲੁਡਵਿਗ ਕੋਹਲਰ ਅਤੇ ਵਾਲਟਰ ਬਾਉਮਗਾਰਟਨਰ, *ਦ ਹਿਬਰਿਊ ਐਂਡ ਅਰਾਮਿਕ ਲੈਕਸੀਕਨ ਆਫ ਦਿ ਓਲਡ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ*, ਅਧਿਐਨ ਸੋਧ, ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਸੰਪਾਦਨ, ਐਮ. ਈ. ਜੇ. ਰਿਚਰਡਸਨ (ਬੋਸਟਨ: ਬਰਿੱਲ, 2001), 1:386. ⁹ਉਸੇ ਸਥਾਨ ਤੇ, 2:1747. ¹⁰ਹੋਮਰ ਹੇਲੀ, *ਏ ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਅੱਯੂਬ* (ਐੱਨ.ਪੀ.: ਰੀਲੀਜੀਅਸ ਸਪਲਾਈ, ਇੰਕ., 1994), 183.

¹¹ਉਸੇ ਸਥਾਨ ਤੇ। ¹²ਫ੍ਰਾਂਸਿਸ ਆਈ. ਐਂਡਰਸਨ, *ਅੱਯੂਬ, ਐਨ ਇੰਟਰੋਡਕਸ਼ਨ ਐਂਡ ਕਮੈਂਟਰੀ*, ਟਿੰਡੇਲ ਓਲਡ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਕਮੈਂਟਰੀਜ਼ (ਡਾਊਨਰਸ ਗਰੇਵ, ਇਲੀਨੋਇਸ: ਇੰਟਰ-ਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈੱਸ, 1974), 197. ¹³ਹੇਲੀ, 183. ¹⁴ਐਲਡਨ, 217. ¹⁵ਹਾਰਟਲੀ, 308. ¹⁶ਸਪਿਰੋਸ ਜੋਡੀਏਟਸ, *ਦ ਬੀਹੇਵੀਅਰ ਆਫ ਬੀਲੀਫ* (ਗਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਂਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1959), 94. ¹⁷ਇਸ ਕਹਾਵਤ ਦਾ ਸਿਹਰਾ ਜੈਨ ਸੀ. ਮੈਕਸਵੈਲ ਦੇ ਸਿਰ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਹੈ http://thinkexist.com/quotation/people_do_not_care_how_much_you_know_until_they/346868.html; Internet; accessed 22 October 2009)।